

Autor: Francis Parker Yockey

Politické procesy v Čechách (Yockey používá výraz *Bohemia*, namísto Czechoslovakia – pozn. překladatele) nejsou ani začátkem, ani koncem, jsou totiž zcela nepochybně bodem obratu. Do budoucna tedy musí všichni nezbytně přeorientovat svoji politiku se zřetelem k nepopíratelnému přetváření světové situace. Pštroší politika je sebevraždou. Řeči o „boji proti bolševismu“ jsou již včerejší, stejně tak je nesmyslné mluvit od „obraně Evropy“ v období, **kdy je každá píď evropské půdy ovládána jejími smrtelnými nepřáteli**, kteří usilují o její politicko-kulturně-historické vyhlazení za každou cenu.

Stejný barbarský despotismus, nazývaný Ruská říše, vedený tlustým rolníkem Stalinem-Džugašvilim, který vládne svojí lstivostí nad chanátem větším, než který kolem sebe soustředil mocný Čingischán je dnes jedinou překážkou úplnému ovládnutí světa prostřednictvím takzvaných „spojených národů“. Tato obrovská Ruská říše byla vytvořena díky židovsko-americké nenávisti k Evropě a Německu. Během druhé světové války, aby zabránilo Stalinovi a jeho panslavistické, nacionalisticko-náboženské svitě uzavřít mírovou dohodu s Evropou-Německem, poskytlo Rusku židovsko-americké vedení vojenské vybavení v nevídaném množství a politické sliby, dary a výhody neslýchaných rozměrů. S 14 795 letadly, 375 883 nákladními automobily a 7056 tanky poskytnutými Amerikou okupovalo Rusko celou východní Evropu jen pro sebe a mohlo postoupit až k Magdeburku, Výmaru a Vídni. Americký ministr zahraničních věcí Marshall jednal vědomě a otevřeně jako ruský agent v podkopávání Čankajškova režimu v Číně a ve skrytém postoupení čtvrtiny celosvětové populace do ruského vazalství. Bylo to až později, kdy se toto Marshallovo jednání začalo jevit jako hanebné; v té době byl považován za vynikajícího diplomata, jako Churchill a Roosevelt v Teheránu a za tyto služby Rusku byl i vyznamenán.

Postupně se však obraz měnil, začalo se více mluvit o „antisemitismu“ v Rusku a americké veřejné mínění, ve svém okamžitém a bezpodmínečném podřízení se americkému tisku, se

změnilo z protiněmeckého a proruského na protiněmecké a protiruské.

Doba poznamenaná procesy v Praze není jednoznačná; ruské noviny neustále vysvětlovaly, že Židé odsouzení k trestu smrti pro jejich zaprodání českých zájmů (v originále „*the interests of Bohemia*“, pozn. DP) zájmům Židovstva, byli „nepřátelé židovského lidu“. Americký židovský výbor (AJC – **American Jewish Committee**) zaujímal stejný postoj, a tak se u lidí různě po celém světě, v místech jako Amerika nebo její anglická apanáž, nevyvinula myšlenka, že by bylo možné u Žida zastávajícího veřejnou funkci v hostitelské zemi, aby se choval jako Žid a ne jako loajální příslušník hostitelské země. Americký židovský výbor pak nepodává žádné vysvětlení, ani v nejmenším, o možných důvodech Ruska, proč obviňuje věrné podřízené z obětování zájmů Ruska zájmům Izraele. Evidentně se tak snaží ponechat svět v přesvědčení, že Stalinův mazaný rolnický režim se pouští do zcela bezdůvodného dobrodružství na stejném poli, které zničilo politickou moc nacionálně socialistické Evropy; moc židovské *kultury-státu-národa-lidu-rasy*.

Otázka „viny“ a „neviny“ v těchto, a jiných politických procesech, jakým byla například do očí bijící hrůza v Norimberku, je z historického hlediska bezvýznamná. Židovské oběti v Praze, jako Rosenbergovi v Americe, úplně nepochopily, v jak pokročilém stadiu vývoje je „studená válka“. Včerejší móda, být proruský slovem i činem, se změnila. Rosenbergovi nebyli *au courant*. Židovští funkcionáři v Praze také žili v minulosti a cítili se mnohem více bezpečněji, než ve skutečnosti byli. V roce 1952 se chovali, jako kdyby se psal rok 1945.

Každý, kdo chápe prostý význam slova „politika“ ví, že tyto procesy nebyly spontánním vypuknutím „rasových předsudků“ ze strany ostražitého Stalina a jeho po moci bažící svity. Tito lidé chtějí moc a nebudou útočit na frontě, kde v případě vítězství na ně nečeká žádný zisk. Stalin byl po dobu 35 let prožidovský jak v jeho vnitřní, tak i zahraniční politice, a pokud se tedy teď změnil, tak to bylo z předem dobře promyšlených důvodů státního zájmu.

Ten stejný židovský tisk, který tvrdí, že Stalin je „antisemitský“ zároveň říká, že jeho židovské oběti jsou „nepřátelé Židů“. Pokud tedy tomuto o jeho obětech věří, procesy pak prokazují, že Stalin je prožidovský a ne naopak. Nicméně, není nic jednoduššího, než přistihnout během této doby židovské vůdce při protimluvech, kdy si zoufale začínají uvědomovat, že jejich jaderné ultimátum, jejich fronta „spojených národů“ proti Rusku, jejich „studená“ a korejská válka byly jen obrovskými přehmaty.

Doposud jejich záměr s vnitřní politikou Ruska spočíval ve výměně Stalinova režimu, který Židé považují za zrádce základních myšlenek bolševismu, za druhého Trockého. Tak jako stále doufali ve vnitřní revoluci v Německu, stejně tak doufali i v revoluci proti Stalinovi, revoluci za návrat k trockismu a fundamentálním základům mezinárodního bolševismu. Revoluci, která by vymazala religiozní, panslavistický ruský nacionalistický imperialismus, revoluci, která by zahrnovala „spojené národy“ a přiblížila židovský zlatý věk, opětovné setkání Barucha a Kaganoviče, Lippmana a Ehrenburga, Buttenwiesera a Eisnera, Any Paukerové a Any Rosenbergové. Ale teď, celá tato naděje zmizela. Není zde již možnost dosažení tohoto židovského zlatého věku nenásilnými prostředky, prostřednictvím donucení

Ruska „studenou válkou“ a „spojenými národy“.

Je možné zaznamenat vývoj, který se po jasném zlomu, vyznačeném pražskými procesy, vyjevil nevyhnutelným.

Druhá část článku Francise Parkera Yockeye: **What Is Behind The Hanging Of The Eleven Jews In Prague?** (1952) byla převzata ze stránek RADNAT (Radical Nationalism in Australia).